

Μέγας Αντώνιος: Τα επουράνια είναι αθάνατα εξαιτίας της αγαθότητάς τους!

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας

Μέγας Αντώνιος.

40. Το να γίνει κανείς αγαθός και σοφός ξαφνικά, είναι αδύνατο. Γίνεται ωστόσο με την κοπιαστική μελέτη, με τη συναναστροφή με ενάρετους ανθρώπους, με την πείρα, με τον καιρό, με την άσκηση και με την επιθυμία των καλών έργων. Ο αγαθός άνθρωπος που αγαπά το Θεό και Τον γνωρίζει αληθινά, δεν παύει να κάνει πλούσια όλα όσα αρέσουν σ' Αυτόν. Αλλά τέτοιοι άνθρωποι είναι σπάνιοι.

41. Εκείνοι που δεν είναι προικισμένοι με ευφυΐα, δεν πρέπει να απελπίζονται και να αμελούν τη θεοφιλή και ενάρετη ζωή και να την καταφρονούν, σαν να είναι τάχα ακατόρθωτη γι' αυτούς και ακατανόητη.

Αντίθετα, πρέπει να εξασκούν όση δύναμη έχουν και να επιμελούνται τον εαυτό τους. Γιατί κι αν ακόμη δεν μπορούν να αποκτήσουν την τέλεια αρετή και τη σωτηρία, εντούτοις με την προσπάθεια και με την επιθυμία του αγαθού γίνονται καλύτεροι ή τουλάχιστον δεν χειροτερεύουν. Και αυτό δεν είναι μικρή ωφέλεια της ψυχής.

42. Ο άνθρωπος ως λογικός που είναι, συγγενεύει με την άρρητη και θεία δύναμη, το Θεό. Ως προς το σωματικό πάλι μέρος, συγγενεύει με τα ζώα. Είναι όμως λίγοι εκείνοι που όντας τέλειοι και λογικοί άνθρωποι, φροντίζουν να διατηρούν το φρόνημα και τη συγγένειά τους σύμφωνη με το Θεό και Σωτήρα, και να το αποδεικνύουν αυτό με τα έργα τους και την ενάρετη ζωή τους.

Οι περισσότεροι άνθρωποι, με την ανόητη ψυχή τους, έχουν εγκαταλείψει την θεϊκή και αθάνατη υϊκή σχέση με το Θεό και έχουν στραφεί προς τη νεκρή και δύστυχη και σύντομη συγγένεια του σώματος. Σαν άλογα ζώα κυβερνιούνται μόνο από το σαρκικό φρόνημα και ερεθιζόμενοι από τις ηδονές χωρίζονται από το Θεό και κατεβάζουν τη ψυχή από τους ουρανούς στον όλεθρο εξαιτίας των κακών θελημάτων της.

43. Ο λογικός άνδρας έχοντας στο νου του τη μέθεξη και τη συνάφειά του με το Θεό, ουδέποτε θα αγαπήσει τίποτε το επίγειο και χαμηλό, αλλά έχει το νου του στα ουράνια και αιώνια. Και γνωρίζει ότι το θέλημα του Θεού είναι να σωθεί ο άνθρωπος, γιατί ο Θεός είναι η αιτία όλων των καλών και πηγή των αιωνίων αγαθών για τους ανθρώπους.

44. Όταν σου τύχει κανείς που φιλονικεί και πολεμά την αλήθεια και το προφανές, πάψε την φιλονικία και άφησέ τον, γιατί έχει απολιθωθεί η διάνοιά του. Όπως και το καλύτερο κρασί το διαφθείρει το βλαβερότατο νερό, έτσι και οι κακές συναναστροφές διαφθείρουν τους ενάρετους κατά τη ζωή και το φρόνημα.

45. Αν μεταχειριζόμαστε κάθε φροντίδα και μέσο για να αποφύγουμε το θάνατο του σώματος, πολύ περισσότερο οφείλομε να φροντίζομε ν' αποφύγουμε το θάνατο της ψυχής. Γιατί σ' εκείνον που θέλει να σωθεί, δεν υπάρχει άλλο εμπόδιο εκτός από την αμέλεια και την οκνηρία της ψυχής.

46. Όσοι δυσκολεύονται να εννοούν το συμφέρον της ψυχής τους, και όσα ορθά τους λέγονται, αυτοί θεωρούνται άρρωστοι. Ενώ όσοι εννοούν την αλήθεια και

εντούτοις χωρίς ντροπή την αμφισβητούν και φιλονικούν, αυτών η διάνοια έχει νεκρωθεί και αρμόζει σε θηρία η συμπεριφορά τους. Δεν γνωρίζουν το Θεό και η ψυχή τους δεν έχει φωτιστεί.

47. Τα διάφορα γένη των ζώων τα δημιούργησε ο Θεός για διάφορες ανάγκες του ανθρώπου με το λόγο Του. Άλλα για τροφή του ανθρώπου και άλλα για να τον υπηρετούν. Τον άνθρωπο όμως τον δημιούργησε θεατή των ζώων και των έργων τους και ευγνώμονα ερμηνευτή όλων αυτών. Γι' αυτό ας φροντίζουν οι άνθρωποι μήπως χωρίς να αντικρύσουν και χωρίς να εννοήσουν το Θεό και τα έργα Του, πεθάνουν όπως τα άλογα ζώα.

Και πρέπει να γνωρίζει ο άνθρωπος ότι ο Θεός είναι παντοδύναμος και τίποτε δεν είναι αντίθετο σ' Αυτόν. Αλλά από την ανυπαρξία όσα θέλει δημιουργήσε και δημιουργεί με το λόγο Του για τη σωτηρία των ανθρώπων.

48. Τα επουράνια είναι αθάνατα εξαιτίας της αγαθότητάς τους, ενώ τα επίγεια έγιναν θνητά, γιατί φωλιάζει μέσα τους η κακία που τη διάλεξαν και που έρχεται στους ανόητους εξαιτίας της οκνηρίας τους και της άγνοιας του Θεού.

49. Ο θάνατος όταν κατανοηθεί από τους ανθρώπους, είναι αθανασία. Δεν τον κατανοούν όμως οι αμαθείς. Γι' αυτούς είναι θάνατος. Και οπωσδήποτε δεν πρέπει να φοβόμαστε τούτο το θάνατο, αλλά την απώλεια της ψυχής, που είναι η άγνοια του Θεού. Αυτό είναι το φοβερό για την ψυχή.

50. Η κακία είναι πάθος που οφείλεται στη φύση της ύλης. Επομένως δεν γίνεται να υπάρξει σώμα χωρίς κακία. Η λογική ψυχή που το εννοεί αυτό, αποβάλλει το βάρος της ύλης, δηλαδή την κακία.

Και καθώς ελευθερώνεται από αυτό το βάρος, γνωρίζει το Θεό των όλων και προφυλάγεται από το σώμα σαν από εχθρό και αντίπαλο και δεν υποτάσσεται σ' αυτό. Και έτσι στεφανώνεται από το Θεό η ψυχή ως νικήτρια των παθών της κακίας και της ύλης.

Από τις “Συμβουλές για το ήθος των ανθρώπων και την ενάρετη ζωή σε 170 κεφάλαια”, του Αγίου Αντωνίου του Μεγάλου, όπως δημοσιεύεται στην “Φιλοκαλία των Ιερών Νηπτικών”, τόμος Α', των εκδόσεων το Περιβόλι της Παναγίας. Μετάφραση Αντώνιος Γαλίτης.